

Fredag 26 februari

Riksdagsbrev: Bankkrisen

När riksdagsgruppen hade inbjudit förtroendevalda från olika delar av landet till förstakamarsalen i fredags handlade många frågor om bankkrisen. Jag skall i detta brev bara ta upp en aspekt av krisen, men den är viktig.

Bankernas uppgift är ju bl a att låna ut pengar till företag så att de kan göra investeringar eller genomföra större affärer och till privatpersoner så att de kan bygga hus eller köpa bostadsrätt. Under 80-talets sista år slängde bankerna i princip pengar efter folk. De "sålde" krediter. Vi vet nu hur det gick och vi lever i bakspelet efter detta "champagnerus". Idag är det svårt att låna även till vettiga satsningar, sunda företag slås ut och i förlängningen ökar arbetslösheten. Man kan säga att bankerna blivit skottrända. De vågar inte låna ut av rädsla för nya kreditförluster och vi har Europas största gap mellan inlånings- och utlåningsräntor, för att bankerna skall tjäna ihop till sina förluster.

Vänsterns klassiska recept har varit statliga banker med låg och fast ränta. Vår önskan om statliga banker håller nu på att uppfyllas av Bildts regering. Men jag tror för min del att det finns bättre vägar för att få banksystemet att fungera. Visst böra staten äga någon bank, eller åtminstone del av bank, men det är minst lika viktigt att konkurrensen fungerar på finansmarknaden. Det gör den inte idag och det gjorde den inte tidigare. Därför kan man hålla räntegapet på en rekordnivå.

Som bankägare kan staten göra något åt detta. Regeringen bör "uppmåna" de statliga bankerna att konkurrera med låg räntor och ge lån till sunda affärer.

Dessutom bör man aktivt söka nya ägare till Gotabanken, helst någon utländsk bank, som inte är smittad av den svenska bankkulturen. Det ökar också konkurrensen och får marknaden att fungera bättre. Detta kompletterat med en alert finansinspektion som har stora befogenheter och med god information till bankkunderna är säkert den bästa medicinen mot "baksmällan" från 80-talet!

Rolf L. Nilson

Ja till Nej till EG

Först måste det klargöras: jag är för en svensk EG-anslutning, liksom en trolig majoritet i vänsterpartiet i Lund, många vänsterpartister i övriga Skåne och ett antal i riksdagsgruppen men blott en minoritet inom hela partiet.

Jag har inte alltid varit för. För tjugo år sen bekämpade jag EEC, som det hette då. Men under en lång politisk karriär hinner man tänka om.

Vid samma tid var jag också för kärnkraften, och det var jag som låg bakom kravet i vpks kommunalpolitiska program 1973 om fjärrvärme från Barsebäck. Men då sa den kloke Lars Bengtsson: Titta vilka andra som är för kärnkraft! Och jag såg: storkapitalister, betongossar, Moskvakommunisterna. Det måste vara något fel med kärnkraften!

Guilt by association

Vem är emot EG? Många vänner, många sympatiska organisationer. Men karaktärsgupper i motståndet är extrema nyliberaler, gamla apkare och andra traditionalister, norrlänningar och småbönder. Det måste vara något lur. (Norrlänningar och bönder: jag har naturligtvis inget emot dessa breda grupper men retar mej över att man så länge har daltat med dem i den svenska politiken, på bekostnad av andra och mer berättigade intressen.)

Det ska erkännas att denna negativa utgångspunkt inte räcker så långt. Men jag har också positiva argument för EG. Viktigast är min marxiska och marxistiska utgångspunkt som jag utvecklade i en VB-artikel förra året. (V-riksdagsmannen - och EG-moståndaren - Johan Lönnroth sa när vi träffades förra veckan att jag säkert hade rätt: Karl Marx skulle ha gillat EG!) Sen är det mina erfarenheter av västeuropeiskt liv, i första hand vunna genom Vandringssektionens jordnära praktik.

Ingen hegemoni

Ute i landet är många vänsterpartister aktiva i Nej till EG. Den har ambitionen att vara den stora samlingsorganisationen för alla motståndare. Nyss har v-partistyrelsen uttalat att partiets linje inte

utan vidare bör vara identisk med Nej till EG:s, eftersom parlamentariska partier har vissa funktioner som andra organisationer inte har och bl.a. måste ha en strategi för vad man ska göra om det trots allt blir en svensk anslutning. Intressant nog sägs det nu att även Nej till EG vill dra upp en rågång, fast av skälet att man inte litat på vänsterpartiet sedan Gudrun Schyman och riksdagsgruppen för ett ögonblick svävade på målet i EES-frågan.

Denna "extremism" hos Nej till EG (som är så tydlig i dess organ Kritiska Europafakta) borgar för att organisationen inte kommer att kunna leva upp till sina hegemoniska ambitioner. Vi vet att en majoritet av både s- och c-anslagare f.n. skulle rösta nej och nu har EG-motståndarna inom dessa partier börjat organisera sej hårdare, men de gör det i egna former. Det har från början varit otänkbart att t.ex. socialdemokrater i masskala skulle ansluta sej till en organisation som leds av den beryktade s-dissidenten Pelle Månsson.

Ju närmare vi kommer folkomröstningen, desto marginellare roll kommer Nej till EG att spela i EG-motståndet. Den kommer främst att förknippas med miljöpartiet och vänsterpartiet som inte är några vinnare i dagens politiska konjunktur.

En pluralistisk vänster

Vi har nu även i VB fått en debatt om vänsterpartiet i Lund ska ge ekonomiskt bidrag åt organisationen Nej till EG. Jag tycker att de ska ha pengarna.

Det tycker jag inte med någon machiavellisk uträkning att ett starkt Nej till EG skulle kompromettera sitt eget syfte. Nej, jag gör det främst för att jag tror på ett pluralistiskt vänsterparti, ett parti som kan samla allsköns radikaler, marxister såväl som ickemarxister, EG-anslagare såväl som EG-motståndare. Det kräver att de olika grupperna visar varandra ömsesidig tolerans.

Det är ett faktum att ett antal vänsterpartister i Lund är aktiva i Nej till EG och att de t.v. har stöd i partiets officiella politik. Vi har en (sund) tradition att inte nagelfara varje organisation som vi ger anslag

till utan respektera dess självständighet. Det inom Nej till EG ofta upprepade argumentet att "ja-sidan har roffat åt sig 40 miljoner i anslag medan nej-sidan endast har erhållit 100 000 till upplysningsverksamhet" (VB nr 5) är visserligen i första hand intressant som exempel på klassen i deras argumentation, men klart är att EG-anslagarna sitter på de stora pengarna. Sinnet för fair play borde vara ett tillräckligt argument för anslag.

Och, Roland Andersson, även om Nej till EG i Lund har fler medlemmar än vänsterpartiet så är det bara v som har ett generöst kommunalt partistöd. Det förpliktar.

Gunnar Sandin

Sommarens fröjder (v)

Det finns personer som inte har is i magen utan redan nu planerar sina sommarsemestrar. Då kan det vara bra att veta följande:

1. Det blir ett blåsarläger, trots uppgifter i annan riktning. Det äger rum veckan efter midsommar och med all sannolikhet intill någon badsjö på småländska höglandet. Kan man inte börja spela så köper/lånar man ett instrument och börjar träna nu (har man is i magen väntar man till april). Årets tema blir modernism, uppges från arrangörerna i Stockholm.

2. Det blir förstås en sommarvandring. Den går in någon sydfransk bergstrakt och troligen de två första fulla veckorna i juli. Svenska kronan har visserligen blivit en skämtvaluta sen förra gången men vandringssektionen kan konstnärerna att resa och bo billigt - men njutningsfyllt.

3. Distriktssommarläger vid Hjertasjön i Lönsboda blir det också, den tredje veckan i juli. Om allt detta kommer det så småningom precisare uppgifter här i VB. Det är trots allt långt till sommaren.

... blott ej sin ära svika? Några tankar kring ordet "förnyelse"

En god historiker är en splittrad person, som i sig förenar djup mänsklig förståelse med rå och hänsynslös cynism. Förståelse och inlevelse behövs för att inte falla för frestelsen att sätta sig till doms över det förgångna, cynismen och misstron för att inte låta sig duperas.

Misstro orden

Till de elementärare lärdomarna hör att misstro orden. Oavsett om man rör sig på det stora planet eller det lilla, är orden propagandamedel och måste bedömas som sådana. När en romersk kejsare låter prägla CONCORDIA ("endräkt") på sina mynt, då vet vi att upproret är nära, att själva helvetet håller på att bryta lös. När han skriver LIBERTAS ("frihet"), anar vi att kraftiga åtgärder just vidtagits för att stävja den.

Som historiker kan man då inte undgå att fråga sig: Varför detta hysteriska babblande om "förnyelse" (RENOVATIO, för att slutföra parallellen)? Jag har en smula av min barnatro kvar och är nog beredd att acceptera att många upprigtigt menar vad de säger. Men jag är gammal och cynisk nog att misstro de flesta. Varför denna envetenhet, om man verkligen hade rent mjöl i påsen? Är det inte de som skriker högst, som har den smutsigaste byken att tvätta (jfr *Lucifer* i VB 1992:40)?

Ett nytt åsiktsförtryck

Jag hänvisar, som ett exempel, till den sedelärande historia från den 1 maj 1990 som jag relaterade i VB 1991:20. En "uppvisning i praktisk kommandokommunism", kallade jag det då. Jag kunde lika väl ha skrivit "en uppvisning i stalinism". Poängen med historien är att den agerande damen senare gjort sig känd som en av de mera rabiata "förnyarna", så förnyad att hon nyligen valt att lämna partiet.

Den enkla sanningen är den, att antingen är man "stalinist" i hjärtat eller så är man det inte. Om man inte är det, behövs inga rop på förnyelse, ingen försäkran. Och om man är det, hjälper faktiskt inte något. Vad vi har upplevat de senaste åren är ingenting annat än framväxten av ett nytt, massivt åsiktsförtryck. Där man tidigare strypt debatten med anklagelser om borgerligt tänkande, felaktig klassståndpunkt eller liknande, skäller bandhundarna nu om stalinism och bristande entusiasm inför förnyelsen. En fri debatt uppmontrar partiet lika lite idag som under den värsta Moskvatiden.

Rune Liljekvist påpekar i ett viktigt inlägg i VB (1993:5) vad talet

"Kanske är det med vänsterpartiet som med Sodom och Gomorra: ropet därifrån är stort och dess synd mycket svår; men kanhända finns ännu tio rättfärdiga där."

om förnyelse egentligen är – ett Orwellskt nyspråk, där begreppet ställs på huvudet, där "de som vill förändra samhället kallas traditionallister och de som är ganska nöjda med hur det är kallas för förnyare".

Vad är förnyelse?

Vad betyder då förnyelse, egentligen? Varje ordbok ger väl sin definition, men gemensamt för de flesta torde vara betonandet av en ny start, baserad på en förnyad analys av grundförutsetningarna. I sin *Brutus* (71,250) rekommenderar Cicero en förnyelse i form av användning av och återgång till grundsatserna (*usurpatio et renovatio doctrinae*), och någonting i den vägen torde "förnyelse" betyda, vilket språk man än väljer att utgå ifrån, inklusive det svenska.

Om ordet förnyelse över huvud taget skall ha någon mening idag (bortsett från det självklara: "lilla jag har aldrig varit stalinist"), kan

det alltså på intet sätt vara det vanliga: "kasta det förgångna överbord, sopa historien under mattan och låt oss låtsas att den aldrig funnits". Det betyder istället: gå tillbaka till grundsatserna, läs Marx *et consortes* på nytt, förkasta det som visats sig mindre hållbart, och försök igen – och igen – och igen. För till slut är den viktigaste lärdomen den, att vi aldrig kommer att se slutet. I det långa perspektivet, i kampen för rättvisa och mänsklig värdighet, befinner vi oss fortfarande i den allra första början – och det lär säkert bli en lång kamp (jfr VB 1992:36).

Vad bör göras?

Även om det inte är mindre viktigt att emellanåt vakna upp ur visionerna och finna sig sittande här och nu. Och man frågar sig: vad bör göras? (för att nu citera en tänkare som är ännu mindre populär än Marx i VB:s spalter). Vad bör göras? Vänta på

bättre tider? (Jag tror fortfarande på nya revolutionära strömningar kring och efter årtusendeskiftet: VB 1992:23). Vila på sofflocket? Starta en kommunistisk cell? Bli anarkist?

Själv har jag vacklat hit och dit, från tanken att partiapparaten har ett värde i sig (VB 1992:23) till övertygelsen att vänsterpartiet snarast borde förpassas tre famnar under jorden. Sedan i höstas har jag alltmer lutat åt den senare åsikten, tills några dagars animerad diskussion inom familjen fick mig att tänka om – åtminstone för ögonblicket.

Gå med?

Den fråga man måste ställa sig är denna: är det moraliskt försvarbart att slutgiltigt döma ut ett parti, som man trots decenniernas sympatisörskap aldrig besvärat sig att bli medlem av och därmed aldrig ens försökt påverka inifrån? Och vore inte tillfället det bästa just nu, när de mest hysteriska "förnyarna" dragit sig tillbaka i grämlase och (förhoppningsvis) lämnat partiet öppet för en någorlunda saklig diskussion? "Som den motvallsperson man faktiskt är går det inte att komma ifrån, att i dessa dagar med strömhopp från partiet får man en väldigt stark lust att gå in" (Charlotte Wikander i VB 1993:5).

Kanske är det med vänsterpartiet som med Sodom och Gomorra: ropet därifrån är stort och dess synd mycket svår; men kanhända finns ännu tio rättfärdiga där – så varför inte ge det en sista chans? Sade, och gjorde upp räkningen utan värden. För den frågan är ju inte oväsentlig: vill vänsterpartiet ha en medlem som är dissident redan innan han går in? Men det är lyckligtvis inte mitt problem.

Örjan Wikander

Aktuella v-program

Nästan alla de programdokument som antogs på vänsterpartiets kongress finns nu tillgängliga som snyggt layoutade foldrar. Kontakta vänsterpartiets expedition (Bredgatan 28, 222 21 Lund, tel. 138213) som enligt uppgift är öppen 12-15 måndag till fredag.

Detta innebär att vi inte som utlovats trycker av den definitiva texten till kongressuttalandet här i VB, eftersom den alltså finns i en prydlig folder.

"För en solidarisk värld. Vänsterpartiets principprogram", 32 s., 5 kr.

"En ny tid, en ny vänster. Kongresshuvuduttalande", 16 s., 2 kr.

"Program för en hållbar utveckling", 20 s., 4 kr.

"Pensionspolitiskt uttalande", 4 s., 1 kr.

"Vänsterpartiets internationella relationer", 4 s., 1 kr.

"Europaresolution", 8 s., 1 kr.

Från partilivet

Carl Bildt var på studentafton i Lund häromveckan, innan han for till Ryssland. Jag var där, man har ju sett en och annan statsminister förr i Stora salen på AF och vill gärna jämföra intryck, även om man ser honom nog så ofta på TV.

Mediet och budskapet

Men nu var det som på TV. De andre stadsministrarna har stått i talarstolen och hållit anföranden på några minuter som svar på frågorna. Bildt satt bekvämt tillbakalutad i en skinnfåtölj och bollade sina repliker. Det är en tacksam position och han lyckades väl. Han gör aldrig några medgivanden. Den enda vägen kan tyckas övergiven, men för honom är det inga egentliga problem. Han fick frågan om det verkligen hade varit värt kostnaderna för Sverige att hålla fast vid den fasta kronkursen fram tills det föll ihop och kronan fick flyta. Jovisst, det var helt rätt och det var ytterst tveksamt om det hade kostat något alls.

Nästa dag, av en tillfällighet, stod det i DN att ekonomerna upp-

skattade höstens valutakostnader till 100 miljarder kronor, dvs 12 000 per svensk!

Det politiska rummet

Inom forskningsområdet artificiell intelligens pågår sedan ett antal år en häftig strid kring tolkningen av ett tankeexperiment kallat "det kinesiska rummet", formulerat av filosofen John Searle. Man tänker sig en person, som inte kan kinesiska, instängd i ett rum med ett antal papperslappar med kinesiska skrivtecken. In till rummet lämnas ytterligare kinesiska lappar (en "berättelse"), tillsammans med regler (i klartext) om hur lapparna ska samordnas. In kommer nu ytterligare lappar ("frågor") och regler för vilka lappar som ska lämnas ut ur rummet ("svar"). Antag att reglerna är så fullständiga och personen i rummet blir så uppövad och snabb att vad som kommer ut ur rummet inte kan skiljas från vad en person kunnig i kinesiska skulle åstadkomma.

Kan man då säga att personen i rummet förstår kinesiska?

Nej, han förstår inget, han är bara duktig på att manipulera symboler vars innebörd han inte har någon aning om, säger Searle. Jo, han, eller åtminstone rummet i dess helhet, kan sägas förstå kinesiska, det är ungefär så det går till i den mänskliga hjärnan, säger AI-anhängarna.

Jag påminnes om detta när jag hör Bildt. Han är "det politiska rummet", ut kommer pregnant och ofta välfunna svar på alla frågor. Men denna känsla av att han bara efterliknar insikt, förståelse! Palme kunde väl vara så ibland också, en politikmaskin, men jag tyckte nog ändå att verkligheten ständigt bröt igenom hos honom. Är det det ständigt ökande medietrycket som håller på att förvandla politiken?

Den resandes ensak?

Partier är frivilliga sammanslutningar, man kan gå in i dem och man kan gå ur – det är den resandes ensak.

Samtidigt är det ju alldeles uppenbart så att det svenska samhället i så hög grad bygger på partier. Partier kan då inte vara en lista som dyker upp ur intet vart tredje år även om partierna i dag alltmer tycks fungera så. Partiväsendet är i kris, inget svenskt parti i dag ökar sitt medlemsantal. Centern och socialdemokraterna är de som har haft mest av folkrörelsekaraktär, men även de vacklar och moderaterna, 80-talets komet, har stagnerat.

Vänsterpartiet krisar naturligtvis som vanligt. Jag vet inte om det är värre där än på andra håll, men partiet har alltid mediernas uppmärksamhet på sig, och har alltid uppträtt med lite större anspråk än andra: det vill inte bara någon sorts valorganisation som lever upp vart tredje år.

Och här i Lund: nog hajar man till när två kompetenta kvinnor som Eva Wigforss och Gunlög Stenfelt, med omfattande och förtjänstfulla insatser i landstings- resp. kommunalpolitik, samtidigt lämnar partiet. Det som särskilt får en att höja ögonbrynen är att de lämnar politiken av i stort sett motsatta skäl. Såvitt jag förstod tycket den ena att det talades för lite om socialism i partiet och den andra för mycket. Då är det ju s.a.s. kört. Det som tycks förena dem tycks vara misstro mot Gudrun Schyman.

Misstro vår livsluft

Denna misstro som så många har vitnat om kan jag inte låta bli att kommentera. Jag tycker det är självklart att man ska misstro Gudrun Schyman, liksom påven, Lillbabs, landshövdingen, Eva Wigforss och Gunlög Stenfelt, Lennart Ryde och Lennart Prytz. En kritisk och misstrogen hållning trodde jag var A och O i politiken.

Jag trodde att vi alla hade insupit de tio första minuterna på marxistisk grundkurs. Var kommer denna personfixering ifrån? Måste man älska sina företrädare, räcker det inte att de är kompetenta och plikttrogna och uttrycker goda värderingar? Jag fattar inget.

Så till frågan om socialismen. Ordet tycks för många vara imnehållslöst eller möjligen otidsenligt och förbrukat. Kanske hör det samman med att ordet användes för att beteckna samhällssystemet i ett antal central- och östeuropeiska länder fram till härom året. Om man skäms över det är det naturligtvis svårt att använda det positivt nu. För mig har det kvar en positiv men, det erkänns gärna, vag innebör om social rättvisa som svar att förverkliga i ett kapitalistiskt samhälle.

Utopiernas död

Den sortens oklara drömmar, förhoppningar om i vilken riktning samhället bör utveckla sig stod i centrum för en skakande debatt på vänsterpartiet i Lunds årsmöte, vilket framgick av VB för ett par veckor sen. Uppseendeväckande därför att där stod lundavänsterns ledande företrädare i riks- och lokalpolitik och sa att visioner ska man inte ha, det är bara farligt.

Det här är inga duningar. Rolf Nilson, riksdagsman (v), och Roland Andersson, partiföreträdare (v), är erfarna politiker och var med i vänsterpartiet när jag ännu var en tveksam halvssosse. Det måste vara bättre att försöka hitta en strukturell förklaring än att tala om deras personliga brister.

Jag tror att det är kommunalpolitiken som bär skulden. Kommunalpolitik handlar om närliggande ting och man måste rätta mun efter matsäcken, inkomster och utgifter måste gå ihop som i ett hushåll (men inte i en statsbudget). Att syssla med kommunalpolitik är ett konstruktivt, men tålmodsprövande arbete på lång sikt där man för att uppnå något av sina mål måste kompromissa. Idéer, visioner, läsning av svåröfsta böcker etc. är inte till någon glädje utan snarare till hinder. Vänsterpartiet i Lund kom visserligen upp i sina röstetal med hjälp av drömmar och visioner som talade till många, men vardagen blev en annan. Sedan man stött pannan blodig mot den realpolitiska vägen började man bedriva konventionell kommunalpolitik och har då nått vissa framgångar.

Toppskiktet i Lundavänstern har skolats av dessa upplevelser och är nu beredd att generalisera dem till att visioner och utopier bör undvikas. Är inte det en plausibel förklaring? Försök bättre själv!

Lucifer

Förstår man verkligen kinesiska eller politik bara för att man är skicklig i att härma dessa konstarter?

Jeppes oxsvansragu

Härmed öppnas efter ett antal års uppehåll VB:s spalt "Köksfilosofen". Vi välkomnar alltså allehanda recept, förutsatt att de som det är politiskt motiverade. En lundaanknytning innebär ett extra plus.

Den kinesisk-amerikanska filosofen Lin Yutang anser att enbart mat och död förmår förena oss i äkta mänskligt broderskap. Han delar in människan i köttätande och plantätande – de senare använder sin tid till att arbeta – de första på att låta andra arbeta för sig eller förhindra dem att arbeta överhuvud taget. Köttätarnas största njutning är tävlingar och kraftprov och att överlista sina fiender genom att ange och lura dem. Själv är Lin Yutang inte renlevnads människa – han tycker om en god köttbit! Under några månader av sitt liv provade han på politik, men han slutade när han insåg att det var emot hans natur – politik är bara för köttätare!

Till en stor del håller jag med Lin Yutang. Titta bara på vår kristna kyrka. När allt blev till symboler, nattvarden t ex till ett rån och en fingerborg dåligt vin i stället för en gemensam, trevlig och festlig måltid, förlorades den äkta, mänskliga gemenskapen.

Inom vårt parti vill vi ju gärna ha denna gemensamma känsla och det är ju därför nödvändigt att vi åter gemensamt och gott. Enligt parti-programmet är vår utopi att leva i en värld där människor löser konflikter med fredlig medel och lever i samklang med naturen, vilket stämmer dåligt överens med Lin Yutangs "köttätare". Men då vi accepterar att leva i en politisk demokrati får vi väl äta kött ett tag framöver för att kunna bemöta fienden? Alltså det med medlen och målet...

Inte ska jag hyckla.

Själv är jag köttätare så för den delen är jag lika glad att jag lever

innan utopin förverkligas. Jag skall därför ge ett recept på en kraftig, god och relativt billig vinterrätt, nämligen oxsvansragu:

Till 4 personer

- 1 1/2 kg oxsvans
- 1-2 purjolökar
- 2 morötter
- 15 schalottenlökar
- 2 hg smör
- 6 vitlöksklyftor
- 2 flaskor porter (Carnegie kl II går bra)

Oxsvans går ofta att få billigt. Bryn hälften av smöret i en järngryta och lägg i en tredjedel av oxsvansen (i saltade och pepprade bitar). När köttet är brynt tar du upp det och nästa portion brynes.

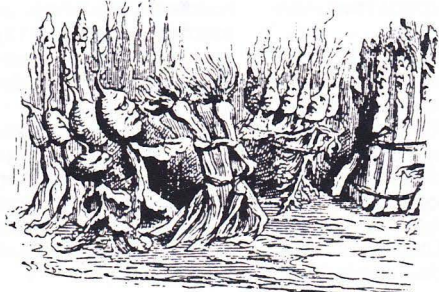
När allt är färdigstekt kommer du det åter i grytan tillsammans med de skivade morötterna och purjon i bitar och håller över med porter till det täcker allt. Koka lätt i ett par timmar under lock, men se till att vätskan inte försvinner för mycket – då har du brunbränd karamell från porten i botten! – späd eventuellt med mer porter eller vatten.

En dryg halvtimme innan du skall äta, bryner du schalottenlöken och vitlöken i resten av smöret och stark värme tills de är nästan svarta och håller dem därefter i järngrytan. Kolla nu att köttet är mörkt – det ska nästan falla från benen – och servera efter 20 minuters samkok.

Till detta skulle jag äta potatismos – men kom ihåg – potatismos är en konst, inte en gröt eller pulver! Min fru protesterar och vill enbart hamjöljig potatis, men det går även bra med baguettes om du tar dubbel portion schalottenlök, purjo och morot än vad ovan har angetts.

Naturligtvis dricker du porter till – inte söt och stark men besk och kall!

Jeppes paa Bjerget

V-motioner om bygge och bostad

Åtta motioner av varierande tyngd rör bostads- och byggfrågor. Den viktigaste kanske hur man i lågkonjunkturen ska skapa jobb genom bygginvesteringar.

Lika viktig för dem som är berörda är den motion som utgår från "Föreningen Russinet" och som syftar till att skapa kollektivhus för "andra halvan av livet". I Lund företräds föreningen Russinet bl a av Birgit Assarsson (tidigare i Lunda-v:s styrelse). Det kommunala fastighetsbolaget i Lund LKF har fått en framställning om ett kollektivhus för äldre i stil med Regnbågen på Klostergården eller huset "Färdknäppen" i Stockholm, det senare för alldeles fullvuxna.

Gruppboende kallas det neutralt och av någon anledning undviker man ordet kollektiv. Riksdagsmotionen vill bana vägen med fördelaktiva lån och stöd till experimentverksamhet. I Lund har Russinen blivit artigt bemötta, och Ann Schlyter som är vår källa är övertygad om att det förr eller senare blir ett hus.

Ekologiskt byggande

En annan motion från Eva Zetterberg, som sitter i bostadsutskottet, gäller att i lagstiftning och praktik införa en ekologisk grundsyn. Karin Svensson Smith från Lund, ordförande i vänsterpartiets miljöutskott, är en av dem som ligger bakom.

Kvinnors erfarenhet av boende bör föras fram i den tekniskt dominerade byggsektorn. Stöd till byggforskning ur kvinnoperspektiv kräver en v-motion.

Ungdomars bosparande bör förbättras med en rörlig bonusränta i (omvänd, antar vi) proportion till inkomsten. Ungdomar bör också få låna till låg ränta, anser vänsterpartiet i riksdagen.

Gentlemannens frukost: Anspråkslöst

Många, många drömmer om att starta en liten krog. Inte alls lika många men en hel del förverkligar drömmen, fler än vad marknaden tillåter. Det senare har också bankerna insett, av dyrbar erfarenhet, och är försiktiga med starkkrediter.

Då blir det till att satsa på något enkelt och småskaligt. Som det tämligen nya stället "Delicatessen" på Kyrkogatan, strax söder om Svea Kolonial. Det är en smörgåsbutik som i lunchtid trösklar ihop även andra rätter. Därtill kan man få kaffe. 4x4 stolar får plats i den trånga lokalen. Det kräver tillströmning och omsättning på gästerna och det har man för läget är ju bra vid huvudgatan och mittemot universitetet. Läget innebär också att den som får akuta svårigheter med det fiskeförmåna Lundagård har ett närbeläget enkelt ställe att fly till.

Om standarddiäten kaffe, ostfralla och wienerbröd är inget särskilt att säga, utom att det är trevligt med den röda paprikan på osten. 22 kronor får numera betraktas som ett mycket sympatiskt pris. De öppnar klockan åtta vilket är trevligt, och medan man tuggar kan man vila ögonen på en ny, kitschig muralmålning som föreställer två snapsande studenter.

Fast det är irriterande att melodiradion helatiden står och läcker, för att citera lundapoeten Ohlsson.

Gr

MÖTE MÖTE

KOMPOL möte Må 1 mars kl 19.15 på partilokalen.

RÖDA KAPELLET Sö 28.2 kl 19.00 - 21.30 Obs tiden rep på Kapellsalen, Odeum. Inför spelning 8 mars i Malmö: repertoar: 8, 25, 59, 67-3, 76, 131, 224, 225, 227, 257. Samling Må 8/3 kl 17 vid stadshuset Malmö.

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Finn Hagberg och Gunnar Sandin.

Tel. red. onsd e 18:
046/11 51 59
Fax : 046/14 65 82

Kontaktdirektör för nästa nummer:
Gunnar Sandin, tel 13 58 99.
Vid utebliven tidning ring
Rune Liljekvist 13 82 13 el. 11 50 69